

gens Ingeniører er af disse stadfæstet som rigtig, det vil sige, saa rigtig, som det er muligt om saadanne Ting iforveien at have nogen bestemt Mening. Jeg troer saaledes ikke, at man kan tage Hensyn til løse Formodninger, der ere fremsatte, være sig i Aviserne eller her i Salen af Folk, der jo dog maatte rødmø, dersom de vilde paastaae at være i Besiddelse af den theoretiske Sagkundskab, der hører til at danne sig en selvstændig Mening om dette Spørgsmaal, og som derfor paa ingen Maade have kunnet underkaste det en saadan Undersøgelse, at deres Dom ligeoverfor en paa Undersøgelser af Sagkyndige grundet og af dem afgiven Dom skulde være afgjørende; og jeg haaber derfor, at ethvert af Thingets Medlemmer vil have Alvor nok ved Behandlingen af en saa alvorlig Sag som den foreliggende til ikke at indrømme disse løse Formodninger nogen Indflydelse paa deres Afgjørelse af Sagen. Hvad angaaer den nævnte Besparelse i Driftsomkostninger af omtrent 24,000 Rdl. aarlig, da kan jeg ganske henholde mig, til hvad der blev bemærket af den ærede Rigsdagsmand for Ribe (Munkjær), at hvad enten Noget fremtræder som Afkast af Renten af en Kapital eller som en aarlig Udgift, er med Hensyn til den hele Statshusholdning, om ikke fuldkommen det Samme, saa dog af meget ringe Forstjæl. Dersom det ærede Thing nu, enten under den ene eller anden Form, forkaster Loven, saa vil man jo ikke alene give Slip paa de kalkulerede Besparelser, men ovenikøbet komme til en Meerudgift ud over det kontraktmæssig Vedtagne af 213,000 Rdl., og det forekommer mig saaledes, at dersom den ærede sidste Taler holder fast ved den Mening, han udtalte, saa er det en i finantseel Henseende meget alvorlig Beslutning, hvortil han, som det synes mig, er kommen paa temmelig løse Grunde; men jeg kan kun takke ham, fordi han har mindet Thinget om, at det ved at forkaste Loven vil have forpligtet sig til at votere en meget betydelig Meerudgift. Jeg skal dernæst bringe i Erindring, hvad der foregik ved Slutningen af anden Behandling, hvilket efter Diskussionen at dømmes synes at være gaaet endeel Medlemmer af Glemme i den mellemliggende Tid. Lovforslaget er nemlig udarbejdet under Forudsæt-

ning af Fremlæggelsen af et andet Lovforslag, som var færdig, førend Rigsdagen traadte sammen; men jeg havde Betænkelighed ved at forelægge det samtidigt med nærværende Lovforslag, fordi jeg er meget nøieregnende med de Dplysninger og Undersøgelser, der skulle gaae forud for et Lovforslags Forelæggelse. Det er min Overbeviisning, at det ikke gaaer an i den Henseende at aventuriere, at fremkomme med Lovforslag paa Puf, uden at de ere fuldstændig oplyste og motiverede. Imidlertid bleve dog de paagjældende Dplysninger under selve Sessionen saaledes hyderligere motiverede, at jeg fandt mig foranlediget til, med Hs. Majestæts allerhøieste Tilladelse, at indføre det omhandlede Forslag i den nu foreliggende Lov i Form af Endringsforslag og ledsaget af en Række Erklæringer og Aktstykker, som jeg haaber baade ved deres Indhold og paa Grund af de Autoriteter, der borge for deres Paalidelighed, maa have været istand til at vække Thingets Opmærksomhed. Jeg skal endnu bemærke, at Forslaget var ledsaget af en Model, som gjorde det, selv for Usagkyndige, let at danne sig en klar Forestilling om, hvad der var tilfaldet, nemlig at indføre Dampfærger baade i Store- og Lillebelt, der, om de end ikke ligefrem kunde overvinde og udslutte den i sidste Instants uovervindelige Hindring for et hensigtsmæssigt og økonomisk Jernbaneanlæg i Danmark, som Naturen nu engang har sat, dog i alt Fald vilde gjøre saa Meget for at overvinde de skadelige Følger deraf, som det efter Videnskabens og Erfaringens nuværende Standpunkt er muligt, og altsaa i Virkeligheden tilveiebringe et sammenhængende Jernbanesystem i dette af Naturen splittede Land. Jeg fandt mig imidlertid foranlediget til at tage dette Forslag tilbage, da jeg maatte erkjende, at om jeg end selv troede, at Dplysningerne vare bragte til et saadant Standpunkt, at en virkelig begrundet Dom om Sagen var mulig, og saa for dem, der ikke have og, hvad der er ligesaa vigtigt, ikke tiltroe sig den indre Kompetence til at afgjøre saadanne Spørgsmaal, og som derfor, efter min Mening, maatte og burde finde en væsentlig Støtte for det Forbud, som det efter vor Forsætning paahviler dem at afgive, i saadanne Autoriteter, der kunne bære